

1

Lanzarote

—Ma, has pensat mai per què les taronges són una fruita d'hivern? Doncs perquè a l'hivern és quan més refredats agafem i necessitem més vitamina C. Les carxofes, en canvi, arriben a la primavera per una raó: per eliminar les toxines de què no ens hem pogut desprendre durant l'hivern. Si ho penses bé, t'adonars que a l'hivern tenim una tendència a menjar més greixos per suportar millor el fred. És ben lògic que, en arribar la primavera, tinguem una necessitat de depurar els greixos que ja no ens calen i que hem anat acumulant al llarg de la temporada... Llavors apareixen les carxofes i ens ajuden a completar la feina. Genial! El món és molt més intel·ligent del que ens pensem... Ho fem tot per transportar fruites i verdures d'aquí cap allà, contaminem el planeta per poder menjar taronges al mes de juliol, i la veritat: no toca menjar taronges al juliol! Te n'adones, Ma? L'home es va tornar idiota el dia en què va deixar de ser simple i pràctic. Piquen a la porta, et trucaré més tard.

—Parlaves amb en Ma? —va preguntar en Lars.

—Sí, m'ha trucat fa una estona. No es troba gaire bé i parlar amb mi l'ajuda a passar l'estona —va dir en Fairbrother, protegint-se dels rajos del sol amb la mà dreta.

—Puc passar? Necessito que m'ajudis a traduir això. He rebut una carta i em sembla que m'estan espiant. Em fa l'efecte que algú m'ha delatat.

—Tu creus? A veure, ensenya-me-la —va demanar-li en Fairbrother—. Estàs ben carregat de punyetes! No et volen a tu, aquesta vegada, però van darrere de la teva mixeta...

—La Lola? —va dir en Lars amb cara de badoc.

—Sí, la Lola. Ha entrat en vigència una nova llei que obliga tots els propietaris d'animals de companyia a posar-los un microxip sota de la pell per si es perden. M'imagino que els rèptils, i altres espècies d'aquesta índole que solen tenir els quinquis i els que tiren de xupa de cuir, deuen entrar en un altre tipus de legislació... Si intentes posar un xip sota la pell d'una pitó, potser li perfores l'estómac per accident, o fins i tot un pulmó... Bé, ja s'ho faran, no és assumpte nostre que els que legislen no siguin quinquis i no se sàpiguen fotre en la pell dels altres. No vull dir en la de les serps, sinó en la dels quinquis.

—I com saben que tinc un gat? —va demanar en Lars, encara intranquil.

—Doncs, suposo que el deus haver portat alguna vegada al veterinari, no?

—Sí, esclar.

—Lars, sincerament, quants anys fa que vius aquí? Més de trenta, em vas dir un dia, si no vaig errat... No creus que si el departament d'hisenda danès t'hagués volgut trobar, ja t'hauria trobat? Si visquessis a Madrid, Barcelona, València... Potser allà hi ha una mica més de control amb les coses, encara que pensant-ho bé... Però a Tinajo? La gent d'aquí ja sap que la majoria de guiris que som a Lanzarote hi som per alguna cosa. Qui cony fot el camp a una illa

plena de volcans i sorra negra, on no creix ni un puto arbre i on tot el dia bufa el vent, si no és perquè vol que el deixin tranquil?

»Deixa't d'històries, amic meu, tota la vida que et penses que t'estan buscant, ets un paranoic! Saps què deia la meua àvia, que en pau descansi? Doncs deia que tenir paranoia, avui en dia, és assegurar's en una església i pensar que tens algú al banc del darrere.

En Lars es va mirar en Fairbrother i va esclatar a riure.

—OK, OK, m'has tranquil·litzat. Marxo, que tinc pressa. Quedem per fer una cerveseta demà? Arriba la nova tonçada amb l'avió de les dotze i potser hi ha més carn jove que l'última vegada —va dir el danès amb una mirada de falcó famèlic.

—No ho sé, depèn. Ja ho veurem...

—Digues a en Ma que vingui cap aquí i li passaran tots els mals, així no t'hauràs d'estar tot el dia penjat al telèfon. T'acabarà agafant otitis, escolta el que et dic! —va dir en Lars mentre pujava a la seva Cannondale de color taronja fluorescent.

En Fairbrother es va quedar repenjat al marc de la porta de casa seva contemplant la silueta del seu amic, que estava a punt d'esfumarse entre la boirina matinera.

Els divendres eren dies de tràfec al Club La Santa. Els avions xàrter que provenien de Dinamarca aterraven amb una tonçada nova d'esportistes i famílies d'una tonalitat pàl·lida, gairebé ofensiva. Havien estalviat durant mesos per passar una setmana inoblidable fent l'esport que no havien fet durant tot l'any a l'aire lliure, durant el dia, i bevent cervesa i

menjant tapes adaptades al gust internacional, els vespres al Bar de la Piscina.

El Club La Santa era la invenció d'un capellà danès que, beneït per l'Esperit Sant, va tenir una visió postcontemporània i va encaminar-se a aixecar un club on nòrdics i saxons podien gaudir de totes les facilitats esportives acompanyats d'un clima de somni i a preus més o menys assequibles. A l'hora de posar nom al nou club, no es va complicar la vida: els terrenys i els pisos buits al costat del mar que havia comprat per quatre duros a un banc que, amb la crisi financera de finals dels setanta, se'ls volia treure de sobre eren als afores del poble de La Santa, i així va néixer el Club La Santa.

En Lars s'hi passava la major part del dia, al club. Als matins sortia a fer bicicleta amb algun grup de turistes i a la tarda, quan el sol escalfava de debò, reparava bicicletes al taller. En arribar la nit —dia sí, dia no— s'arreglava i anava a la caça.

Ningú sabia ben bé l'edat d'aquell múscul d'home que no tenia ni un gram de greix al cos i que sempre presentava un bronzejat d'anunci. Uns deien que ja n'havia fet setanta, d'altres que només en tenia seixanta... Uns se'n fotien perquè, tot i haver viscut més temps a l'illa que al seu propi país, només sabia dir tres o quatre paraules en espanyol. Potser hi havia una mica d'enveja entre el personal masculí del club, perquè fos com fos tot plegat en Lars tenia una passió totalment corresposta per les noietes joves, i en aquest esport, com ell solia dir, no el superava ningú.

En Fairbrother havia conegut en Lars feia uns anys, a Playa del Carmen. Havien coincidit en una festa major on, per coses del destí, s'havien quedat dormint la mona, l'un al costat de l'altre, recolzats a la font del mig de la plaça. Un

guàrdia urbà els havia fet fora de l'espai públic, i en Fairbrother, en veure que en Lars no entenia res del que li deia el guàrdia, l'havia agafat pel braç i li havia dit en anglès que l'acompanyés a casa seva.

Des de la primera ressaca compartida, i tot i ser diferents com la sal i el sucre, s'havien fet força amics, i al cap d'uns mesos en Fairbrother va deixar Playa del Carmen, que era una zona freqüentada majoritàriament pels britànics com ell, i va llogar una casa a Tinajo, prop d'en Lars, on la majoria d'estrangers eren d'origen escandinau.

En Fairbrother mai li retreia que s'emportés noies tan joves a casa, encara que no li agradava gaire que ho fes, i en Lars mai li retreia que es passés hores parlant per telèfon amb el seu amic Ma, de qui només sabia que vivia en un geriàtric en algun lloc d'Anglaterra.

A en Frank Fairbrother, conegut com a Fairbrother entre les poques persones amb qui es feia, no li agradava gaire parlar del seu passat. Les dones, al contrari d'en Lars, no semblaven interessar-li gaire, però el que sí que l'apassionava de debò era la lectura. Havia explicat al seu camarada nòrdic que tenia un club de lectura a distància amb el seu amic Ma i un tal Hatma. Pel que havia entès en Lars, els dimecres es connectava a Skype i es comunicava amb els altres dos integrants del grup. En Hatma no era tan amic d'en Frank com en Ma. Gairebé sempre que sentia en Fairbrother parlar per telèfon amb en Hatma, sonava com si es discutissin o, cosa que era si fa no fa el mateix, com si mai es poguessin posar d'acord.

En Fairbrother no treballava. En Lars es pensava que en Ma li passava diners cada mes i que també li pagava la factura del telèfon, que devia ser astronòmica per les vega-

des que havia vist en Fairbrother amb l'aparell a la mà, ja fos amb el fix o amb el mòbil. Malgrat que en Frank era reservat i una mica estrany, a en Lars no li importava, li queia bé i sempre l'ajudava a traduir les cartes que li arribaven en espanyol. A més a més, li podia parlar de totes les noietes amb qui se n'anava al llit sense que aquest el jutgés. En Fairbrother sabia escoltar, i de tant en tant es treia un comentari assenyat de la màniga. No li agradava l'esport, però sabia beure cervesa i sabia meditar. Molta gent podia pensar que una cosa no anava amb l'altra, però com deia en Fairbrother, «No hi ha res més saludable que passar-se el dia meditant la ressaca».

En Lars li posava uns seixanta-cinc anys, a en Fairbrother, però no li havia preguntat mai per la seva edat ni ho faria, l'home no es jutjava pels anys sinó per l'home que era.

Segons en Lars, en Fairbrother era un tipus molt intel·ligent: en un tres i no res, havia après l'idioma i parlava tan bé que la majoria de la gent, en sentir-lo, oblidaven per un moment que tenien davant seu un estranger de pell pàl·lida i ulls blaus, i el tractaven com un illenc més.

En Fairbrother s'havia convertit en la veu d'en Lars quan aquest es veia obligat a adreçar-se a les autoritats espanyoles per qualsevol cosa o per si s'havia de trucar a qualsevol reparador d'electrodomèstics en general.

—En Lars m'ha demanat que ens trobem demà per beure un parell de cerveses al club. No sé què fer... Segur que m'anirà bé distreure'm. Fa molts dies que no paro de pensar en el globus que és la vida, Ma. Imagina't: en el moment de néixer, sortim de la panxa de la mare enganxats a un globus anomenat «vida». A poc a poc, a mesura que anem creixent, el globus ens l'anem apartant del cos, però continuem agafant-lo fort amb les mans.

El que anem guanyant amb l'edat és que aprenem a mirar-nos el globus amb perspectiva. Al final, quan ja ens l'hem mirat tant que l'arribem a entendre, en certa manera, ens arriba l'hora i l'hem de deixar anar. A l'altra banda del riu hi ha un futur nouat que l'espera per poder iniciar el mateix procés, procés que es repeteix una vegada i una altra. Les persones que aconsegueixen desprendre's del globus sense patiment són les que han comprès el significat de la vida: deixar anar. Sí, esclar, ja sé que em diràs que això té un nom i que es diu «envelliment» i segur que em preguntaràs: «Què passa amb les persones que no arriben a conèixer bé el globus i desapareixen pel camí?». Doncs no ho sé, encara... Per això crec que m'aniria bé anar a fer una cerveseta amb en Lars, per veure si puc pensar amb més claredat i treure l'entrellat de tot això. La vida és un globus, Ma, això és cert. Et deixo, veig que tinc en Hatma que intenta trucar-me al mòbil. Què deu voler, aquest tonto?

»Hatma! Què dius? M'entristeixo quan sento que en Ma t'explica tantes coses que jo li he explicat amb certa confidencialitat... Ja sé que a tu en Lars no et cau bé, però tots tenim punts dèbils, no?

»A ell li agraden molt les dones joves, però no és dolent, mai maltractaria una dona. Només diu que li agraden joves perquè són més salvatges al llit. Si a les noies els agrada anar-se'n al llit amb un home que podria ser el seu avi, quina culpa en tinc, jo? A vegades et fas massa el sant, Hatma. La veritat és que sempre t'ho apanyes per posar-me de mal humor!

—Ei, Fairbrother, has vingut! —va cridar en Lars des del final de la barra—. Què et passa? Et noto una mica ensopit —va matisar, agafant l'ànglès del braç i sacsejant-lo una mica.

—No passa res. En Hatma, que sempre es posa allà on no el demanen —va dir en Fairbrother, fent un gest al cambrer perquè li posés una canya.

—Deixa't d'històries! Mira quin grup de xavales, allà a la taula de billar. La rossa de l'escot ja fa uns quants minuts que no em treu els ulls de sobre.

—Però, Lars! Si la noia no deu tenir ni el carnet de conduir!

—Tu has vist algun pare o mare a la vora? No, no? L'únic que hi ha al seu voltant és un pom de jovenetes que se'ls mullen les calces cada vegada que passa un home pel seu costat. La rossa de l'escot sap el que vol, vol qualitat i sap que la qualitat es troba entre les meves cames.

—A tu no et fan falta ni amics ni parents —va dir en Fairbrother, aixecant el got de cervesa i movent el cap d'esquerra a dreta.

En Lars es va aixecar del tamboret i va posar la directa cap a la taula de billar. Uns segons després els braços del danès encerclaven la cintura de la rossa de l'escot, mentre ella semblava gaudir de les classes de billar que en Lars s'havia ofert a donar-li. Passada una estona, en Lars s'emportaria tres de les noies cap a casa i els faria veure l'estrella de la felicitat, com ell en deia, de l'orgasme.

De tornada, en Fairbrother va arribar a la conclusió que no n'havia tret res, d'anar a fer una cervesa. Al contrari, s'havia sentit sol i ara ja era massa tard per trucar a en Ma.

2

Lanzarote

En Lars estava eixugant-se la suor de la cara amb una tovallola. Havia portat un grup de ciclistes danesos per l'asfalt dels voltants de Famara. Gairebé tots li feien preguntes a les pauses: que si enyorava Dinamarca, que si li agradava viure a l'illa, que si havia marxat per amor...

En Lars era fidel a la història que s'havia muntat de camí cap a Lanzarote ja feia gairebé uns quaranta anys.

Havia marxat de Dinamarca perquè el deprimien els llargs hiverns sense llum i mai més havia sentit la necessitat de tornar al seu país natal. Els seus pares havien mort feia temps i no li quedava més família al nord.

Aquella, però, no era la història que havia explicat a en Fairbrother el dia del seu aniversari. L'havia convidat a casa seva i li havia preparat una barbacoa de xai amb papas con mojo regada amb una malvasia autòctona.

A l'hora del cafè en Fairbrother, amb un parell d'insinuacions, li va fer explicar què l'havia dut fins allí. En Lars va començar amb la mateixa retòrica de sempre i, quan estava a punt de pronunciar la frase que no li quedava més família al nord, en Fairbrother li va demanar que es deixés

d'hòsties i li explicués la veritat. El danès se'l va quedar mirant una estona, amb la mateixa sorpresa que experimenta un quan està pixant en un vàter públic i, de sobte, s'adona que s'ha oblidat de fer córrer el pestell.

—La veritat? —va repetir en Lars.

—És com si jo et digués que el vent bufava massa a Brighton i per això vaig fotre el camp cap aquí. T'ho creuries? Oi que no?

—Doncs, no. Un no marxa d'un lloc a causa del vent per anar a parar a una illa en què encara hi fa més vent —va dir en Lars, creient-se haver-se tret en Fairbrother de sobre.

—El vent només era un exemple, Lars! Deixa't d'històries! Si no tens almenys un amic de veritat, ningú es recordarà de tu el dia que et moris.

—Com sé que tu ets el meu amic de veritat? —va demanar en Lars en un to provocador.

—Hi veus algú altre avui, aquí? Jo no. Si m'has convidat al teu aniversari, és perquè saps que pots confiar en mi —va dir en Fairbrother alçant la cella dreta, buscant una resposta satisfactòria.

En Lars es va escurar la gola i va continuar:

—Bé, jo... mmm. A Dinamarca es paguen molts i molts impostos. Tenia un taller de reparació de bicicletes i necessitava més diners per viure dels que em donava el negoci. Un dia vaig tancar la porta del taller amb clau, vaig mirar el mapa i em vaig comprar un bitllet d'anada a Barcelona. Des d'allí vaig fer autoestop fins a Cadis i des de Cadis vaig agafar el ferri fins a Arrecife.

»Per poder començar una vida nova em vaig endur els diners, o més ben dit els impostos, que en realitat corresponien a l'estat danès. Mai més he tornat al meu país.

—Lars... no estem parlant de milions, oi?

—No, home, no! Estem parlant d'unes cinquanta mil corones... que són si fa no fa uns set mil euros.

—I per això tant rotllo? Ets un desgraciat! T'has trobat mai alguna d'aquelles persones que no arriben a ser conscients dels seus límits i es creuen que poden aconseguir tot el que es proposin, però que resulta que tot ho tenen al bec i a l'hora de la veritat, res de res? Són uns estúpids.

»T'has trobat mai alguna d'aquelles persones que fan una petita tonteria i reaccionen com si haguessin assassinat Kennedy i el món els hagués de castigar pels segles dels segles? Són uns estúpids. Dos tipus d'estúpids amb una coordenada en comú: la distorsió de la realitat. Tu creus sincerament que l'estat de Dinamarca té un submarí rondant per les costes de La Graciosa per si t'enganxen per casualitat un dia que vagis a menjar-hi gofio amb aquella parella amiga teva?

»O encara pitjor, potser fan controls de passaport a tots els avions que procedeixen d'Arrecife amb l'esperança que un lladre del teu calibre acabi entre reixes...

—Has acabat de fotre't de mi, Fairbrother? —va demanar en Lars amb llàgrimes als ulls.

—No me'n foto, de tu, Lars Larsen. T'intento explicar la desproporció dels fets. Deixa de tenir por i viu la vida! Ningú et busca, creu-me... Com es deia aquell tio de qui em vas parlar? Un tal Stein Bagger, no? Imagina't! Si amb tots els milions que va fotre li van caure set anys, fes una regla de tres i compta les hores que et caurien a tu. A més a més, que el crim, per dir-ne d'una manera, ja ha prescrit.

—T'agraeixo que et preocupis per mi, però ja em sé cuidar tot solet. L'únic que faig és estar atent per si de cas, i punt. No m'amargo la vida pensant que em vindran a buscar

els d'antifrau. Només vaig amb compte. Ara vull estar una mica sol, si no et sap greu.

—Com vulguis, Lars. De totes maneres, ja me n'anava. He de trucar a en Ma, que fa un parell de dies que no sé res d'ell —va dir en Fairbrother, aixecant-se de la cadira.

—Sempre que no descarregues contra en Ma, em toca a mi carregar-me el mort, tio —va deixar anar en Lars entremig d'una rialleta.

Un dels ciclistes li va demanar l'hora i el va portar de nou a la realitat. En Lars es va mirar el rellotge i els va fer un gest amb el cap indicant-los el camí de tornada.

En arribar al Club La Santa, va decidir baixar al Bar de la Piscina a prendre's un refresc amb el grup. Tenia ganes de veure de reüll les noies amb qui havia passat la nit. Fent veure que escoltava les converses del grup, tenia l'antena posada i l'ull de falcó. No les localitzava per enlloc. En acabar-se el refresc aniria a fer una volta per les pistes de tennis, a veure si hi havia més sort. Del no-res, però, va aparèixer la xicoteta d'en Patrick, un noieta del grup de ciclistes que no sabia gaire de ciclisme, però sí de triar bombons. Potser l'edat de tots dos sumada no arribava als quaranta. En Lars es va acostar a en Patrick i va saludar la noieta dels pits i les corbes de pel·lícula, que s'havia assegut a la falda del seu xicot amarat de suor.

Com sempre feia en Lars, no parlava directament a la persona del sexe contrari, sinó que s'intentava guanyar la complicitat del mascle i només, molt de tant en tant, llançava una mirada apàtica a la femella.

L'interès de la Miranda —així s'hi havia referit en Patrick en dirigir-se a la companya— per les bicicletes anava

creixent a mesura que aquell home-múscul de pell torrada anava posant èmfasi en els racons inèdits que només podien ser descoberts arribant-hi amb un vehicle de dues rodes. De fet, les paraules d'en Lars van tenir un impacte tan tangible sobre la Miranda que ella, sense pensar-s'ho més, li va demanar que la portés a fer un volt per allà mentre en Patrick es canviava i jugava el seu partit de futbol.

A les sis de la tarda, quan el sol ja es deixava veure del costat més benèvol, en Patrick donava mil gràcies a en Lars per endur-se la Miranda i així poder estar tranquil concentrat en el partit. Ell l'havia intentat convèncer que provés la bicicleta i mai se n'havia sortit. Admirava que en Lars, en un tres i no res, hagués aconseguit resultats clarament positius.

Tan bon punt van ser fora del recinte, el danès es va mirar la Miranda amb uns altres ulls. Va posar les dues bicicletes dins el cotxe i va conduir el vell Volkswagen Touran com un camió de bombers de camí cap a l'incendi. Al cap de vint minuts, entre les dunes de la platja de Famara, estripava amb les dents la funda del preservatiu, com si fes anys que no hagués tastat una dona.